

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίγια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 9

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vriognault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως ξύπνησε μὲ δυνατό πυρετὸ καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ παραμιλᾷ. Ἦταν κατακόκκινη καὶ μὲ μάτια χωρὶς ἔκφραση, κι' ἔλεγε λόγια πολλὰ καὶ χωρὶς νόημα. Τ' ὄνομα τῆς Νταίξης τὸλεγε πολλές φορές κι' ἐπιανε τὸ κεφάλι τῆς μὲ σπαραχτικούς ἀναστεναγμούς.

Ὁ γιατρός πού φώναζαν βιαστικά, εἶπε ὅτι ἡ κατάστασις τῆς καίρης ἦταν πολὺ σοβαρὴ κι' ἴσως κινδύνευε κι' ἡ ζωὴ τῆς.

Πέρασαν τότε θλιβερὲς ἡμέρες, δ-που ἡ καίρη ἀγωνιζόταν μὲ τὸ θάνατο. Τέλος ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ λιγοστεύει κι' ἡ ἄρρωστη μπόρεσε νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ σταθεῖ στὰ πόδια τῆς. Ἐμείνει ὁμως ἀκίνητη καὶ ἄφωνη στὴν πολυθρόνα τῆς, σὰ νὰ ὀνειρευόταν πάντα κάτι μακρινό. Ὅταν τέλος δυνάμωσε, ἄρχισε πάλι τὴ ζωὴ τῆς, ἀλλὰ μὴ ζωὴ μηχανή, ὅπου δὲν σωζόταν πιά καμμιά ἀνάμνησις τῶν περασμένων. Τότε κατάλαβαν ὅλοι ὅτι ἡ καίρη εἶχε χάσει τὸ λογικὸ τῆς...

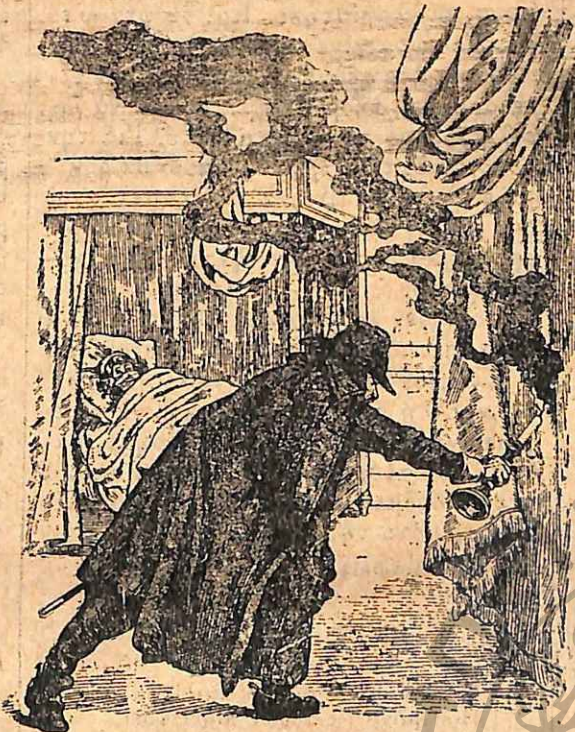
Ἦταν σ' ὅλους ἀγαπητὴ καὶ ὅλοι τώρα δοκίμαζαν μεγάλη λύπη γιὰ τὰ δυστυχήματά τῆς, κι' ἔκαναν μέρα-νύχτα προσευχὰς γιὰ τὴν κυρία τους. Μὰ ἡ δυστυχισμένη ἔμενε πάντα στὴν ἴδια κατάστασις κι' ὁ ἄδδὰς Ἐρδὲ συλλογιζόταν κάποτε, ὅτι ἴσως ὁ Θεὸς τὸκαμε κι' αὐτό, γιὰτὶ ἡ Νταίξη δὲν εἶχε βρεθεῖ ἀκόμα κι' ἡ μητέρα θὰ ὑπόφερε πολὺ περισσότερον ἂν ἦταν στὰ λογικά τῆς.

Στὸ βράχο τῆς ἀκρογιαλίας εἶχαν βρεθεῖ καρφωμένα ἀγκίστρια, κατὰ-ληλα νὰ διευκολύνουν τὸ κατέβασμα ἐνὸς ἀνθρώπου, κι' οἱ χωρικοὶ βεβαίως-χαν, ὅτι εἶχαν ἰδεῖ ἕνα πλοῖο πού ἔστεκε μπροστὰ στὴν ἀκτὴ τοῦ Χου-αίτ Γκέιτ ἕως ἀργὰ τὴ νύχτα.

Ἦστερα ὁμως χανόταν κάθε ἴχνος,

γιατὶ, βλέπετε, ἀπάνω στὸ νερὸ δὲ μένει κανένα σημάδι, πού νὰ μαρτυρᾷ ποῖος πέρασε. Οἱ κακοῦργοι πού πή-ραν τὸ παιδί, τὸ κράτησαν ἄραγε μαζύ τους ἢ τὸ θανάτωσαν μὲ σκληρὸ τρόπο στὰ βάθη τοῦ πελάγους, πού δὲν φα-νερώνουν ποτὲ τὸ μυστικὸ τους;

Κι' ὅταν ὁ παπὰς τὰ συλλογιζόταν ὅλα αὐτὰ κι' ἔδλεπε τὸ ἀδειανὸ βλέμμα τῆς καίρης Διάνας, ἔκρινε ὅτι ὁ Θεὸς

«Ἄναψε ἕνα κερί κι' ἔβαλε παντοῦ φωτιά».
(Σελ. 78, στ. γ')

τῆς ἔστειλε τὴ λησμονιά σὰ μιὰν ἐν-εργεσία...

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὸ τρομερὸ ὄνειρο τῆς Νταίξης

Ὅχι, ἡ μικρὴ Νταίξη δὲν εἶχε πε-θάνει. Τὴν ὥρα πού τ' ἄμαξι τῆς μαμ-μὰς τῆς ἔτρεχε βιαστικὰ πρὸς τὸ Λον-δίνο, ἡ μικρούλα ἔδλεπε ἕνα φριχτὸ ὄνειρο.

Εἶχε πλαγιάσει φρόνιμα στὸ κρεβ-βάτάκι τῆς καὶ κάθε τόσο ἀνοίγε τὰ

μάτια τῆς καὶ κοίταζε τὴ Μπέττη πού κεντοῦσε πλάι στὸ παράθυρο. Ὑστε-ρα τὴν πήρε ὁ ὕπνος

Τότε ἀμέσως ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται ὅτι εἶχαν ἔρθει ἀτσίγγανοι, ὅτι ἄκου-γε τὴ μουσικὴ τους ἀπὸ μακριά, κι' ἀνοίγε πάλι τὰ μάτια νὰ ἰδεῖ ἂν τὴν ἄκουγε κι' ἡ Μπέττη.

Ἡ Μπέττη δὲν ἦταν πιά στὴ θέση τῆς, ἀλλὰ ἡ γλυκεῖα μουσικὴ ἔξακο-λουθοῦσε: ἕνα ταμποῦρλο, σάλπιγ-γες πολλές...

Ἦθελε νὰ σηκωθεῖ, μήπως τοὺς ἔδλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνοίγε ἡ πόρτα σι-γὰ-σιγὰ κι' ἔμπαινε ἕνας ξένος.

Φοροῦσε ταξειδιωτικὸ μανδύα καὶ κατεβαστὸ καπέλλο, κι' ἡ Νταίξη, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ μπαμπὰς τῆς, φώναξε: «Καλῶς τὸν μπαμπά!» Καὶ τότε γνῶρισε τὸν σερ Ρόναλδ!

Βέβαια, ἦταν ὄνειρο: γιὰτὶ πὼς μῆνιξε στὴν καμαρά τῆς αὐτὸς ὁ ἀν-θρώπος, ἀφοῦ ἡ μαμμά τῆς εἶχε διατάξει νὰ μὴ τὸν μπάσουν οὔτε στὸ πάρκο;

Ὁνειρο ἢ ὄχι, ἡ μικρὴ φίλη μας φοβήθηκε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει καὶ νὰ φωνάζει τὴ Μπέττη.

Ὁ σερ Ρόναλδ ἄγριεψε: «Πάψε μικρή!» Καὶ τότε ἡ Νταίξη γνῶρισε τὸν κακὸ σερ Ρόναλδ!

Ἐξακολούθησε νὰ κλαίει καὶ νὰ φωνάζει τὴ Μπέττη.

Ὁ σερ Ρόναλδ ἄγριεψε πάλι: «Πάψε παλιόπαιδο! Πάψε καὶ δὲ θὰ σὲ πειράξω!»

Μὰ πὼς νὰ πάψει ἡ Νταίξη, πού τὴν κυρίευε τόσος φόβος;

Τότε ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα μαντήλι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς τῶδεσε στὸ στόμα γιὰ νὰ τὴ φιμώσει. Ὑστερα ἄ-ναψε ἕνα κερί κι' ἔβαλε παντοῦ φω-τιά: στὶς κουρτίνες, στὰ ἐπιπλά, στὴν ταπετσαρία τοῦ τοίχου.

Οἱ φλόγες ἀνέβαιναν, πυκνὸς καπνὸς τῆς ἔκανε τὰ μάτια νὰ πονοῦν. Ἐδλεπε τὴν κούνια τῆς κούκλας τῆς νὰ καίγε-ται καὶ δὲ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσῃ!

Τι τρομερός ἐφιάλτης! Ο σέρ Ρόναλντ τὴν ἄρπαζε στὰ χέρια του, τὴ σκέπαζε μέσα στὸ μανδύα του καὶ τὴν ἐπαίρνε μαζὺ του ἔξω, στὸ πάρκο. Πάλευε μὲ δλὰ τῆς τὰ δυνατά, μὰ δὲ μπορούσε νὰ λυτρωθεῖ. Φώναζε τὴ μαμμὰ τῆς καὶ τὴ Μπέττη, μὰ κανέναν δὲν ἀκούγε τις φωνές τῆς!

Ο κακὸς σέρ Ρόναλντ ἔτρεχε γρήγορα. Πού τὴν πῆγαινε ἄραγε; Ἡθελε νὰ τὴν σκοτώσει;

Μὰ τὸνειρο ἔγινε ἀκόμη πιὸ τρομερό: Τώρα βρισκόνταν στὴν ἄκρη τοῦ βράχου, ὁ σέρ Ρόναλντ τὴν ἔδρασε σ' ἕνα σάκκο καὶ τὴν κρεμοῦσε στὸν ὦμο του, ὑστερα διασκελίζει τὸ παραπέτο κι' ἄρχιζε νὰ κατεβαίνει μ' ἕνα σκοινί!... Ο ἄνεμος φυσοῦσε... ἡ μικρὴ κρύωνε, πᾶγωνε... μεγάλα μαύρα πουλιὰ φτερούγιζαν τριγύρω τους... κι' ἀπὸ κάτω μούγκριζε ἡ θάλασσα... «ὦ, πὼς κρύωνε καὶ πὼς πονοῦσε!... Ἄν ἦταν ἐκεῖδ᾽ ἡ μαννούλα τῆς, θὰ τὴν ἀγκάλιαζε, θὰ τὴν ἐσφιγγε, καὶ τὸνειρο θὰ τελείωνε, ὁ ἐφιάλτης θὰ φευγε... θὰ ξυπνοῦσε ἐπὶ τέλους!

Τότε θυμήθηκε ὅτι ἡ μαμμὰ τῆς ἔλεγε ὅτι τὰ παιδάκια δὲν εἶναι ποτὲ μοναχὰ τους, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάντα μαζὺ τους, κι' ὅταν φοβοῦνται, πρέπει νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους... Κι' ἡ μικρούλα ἄρχισε νὰ λέει μὲ τὸ νοῦ τῆς ὅλες τις προσευχές πού ἤξερε, κι' ὅταν τις τελείωσε, τις ξανάρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχή... Δὲ φοβόταν τώρα πιά, τὰ γνώριμα λόγια τὴν παρηγοροῦσαν. Καὶ παγωμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς θάλασσας, φριμωμένη, κρεμασμένη ἀπάνω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ κενό, ἡ μικρὴ παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση στὸ σκληρὸ ἔχθρὸ τῆς κι' ἀποκοιμήθηκε...

— Κοιμάται! Ἀκόμα καλύτερα! εἶπε ὁ σέρ Ρόναλντ, ἀφίνοντας τὸ παιδί κατὰ γῆς.

Εἶχε τελειώσει τὸ ἐπικίνδυνον κατέβασμα ἀπὸ τὸ βράχο κι' ἐπαίρνε τώρα ἀναπνοή.

«Ὅσο κι' ἂν ἦταν γυμνασμένος, ἡ ἐπιχειρήσιον ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπάνω στὸ σκοτεινὸ βράχο, πού εἶχε κατεβεῖ, ἀνατρίχιασε κι' ὁ ἴδιος. Ὑστερα συλλογίστηκε:

«Κάνεις δὲ θὰ φαντασθεῖ πὼς ἀπὸ καὶ πᾶνω κατέβηκε ἄνθρωπος. Ἄν μπορεῖς, βρές με, ὠραία μου ξεαδέλφη! Ὅταν θὰ γυρίσεις, καὶ θὰ βρεῖς τὸ παλάτι σου καμμένο καὶ τὴν κόρη σου ἑξαφανισμένη, βέβαια θὰ θυμηθεῖς τὰ λόγια τοῦ σέρ Ρόναλντ καὶ θὰ καταλάβεις ποῖος σοῦ τᾶκανε δλ' αὐτά... Ἀλλὰ πὼς θὰ μὲ βρεῖς; Ἐδῶ σὲ θέλω!»

Καὶ γελώντας σατανικά, πῆδησε σὲ

μιὰ βάρκα, πού ἦταν δεμένη στὴν ἀκτὴ, ἄφισε μέσα τὸ παιδί καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὴ κουπίτ᾽.

Πιὸ βαθεῖα στὴ θάλασσα φάνηκε μιὰ σκιά: ἦταν βέβαια κανένα πλοῖο λαθρεμπόρων, γιατί κάθε τίμιος ναυτικός θὰ εἶχε ἀνάψει τὰ φῶτα του. Κανείς δὲ ρώτησε τὸ σέρ Ρόναλντ τί ἦταν αὐτὸ πού κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ο καπετάνιος ἔδωσε διαταγὲς καθιστὸς σὲ μιὰ κουλούρα σχοινιά, καὶ τὸ καράβι ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ, σκοτεινὸ καὶ ὑπουλο...

Ο σέρ Ρόναλντ, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὸ πολυτίμο φορτίο στὴν ἀγκυλιά του, κοίταζε τὴν ἀκτὴ πού ἀπομακρύνονταν.

Σιγὰ-σιγὰ ξεχώριζε τὸ κτίριο τοῦ πύργου καὶ τέλος μιὰ κόκκινη λάμψη σηκώθηκε ὡς τὸν οὐρανὸ.

Τὸ θέαμα ἦταν τρομακτικὸ. Κι' ὁμως οἱ ναῦτες τοῦ περιέρρου αὐτοῦ καραβιοῦ περιόριστηκαν νὰ ρίξουν μονάχα μιὰ ματιὰ, καὶ κοίταζαν πάλι καθεὺς τῆ δουλειά του.

Τότε ὁ σέρ Ρόναλντ σηκώθηκε καὶ κοίταξε τὸ ἔργο του μὲ ἄγρια χαρά:

«Ὁ πύργος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀνῆκει, συλλογίστηκε. Καὶ δὲ φταίω ἐγώ, ἂν τώρα γίνεται στάχτη!»

Ἔτσι ἦταν εὐχαριστήμενος. Δὲν εἶχε σκεφθεῖ ἀκόμη τί μπορούσε νὰ ὠφεληθεῖ ἀπὸ τὸ ἐγκλήμα του. Γιὰ τὴν ὥρα τοῦ ἔφτανε ἡ θλίψη πού θὰ δοκίμαζε ἡ λαλὴ Διάνα κι' ἡ μετάνοιά τῆς γιατί τὸν εἶχε ἀποκρούσει περιφρονητικά, ὅταν τὴν ἐξήγησε γιὰ γυναικα του.

Ποτὲ δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ σκοτώσει τὸ παιδί. Τί εἶχε νὰ κερδίσει;

Σκόπευε ὅμως νὰ τὸ στείλει μακριὰ, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, καὶ νὰ τ' ἀφίσει νὰ ζεῖ σὰν ἕνα παιδί ἔρημο, καθὼς ζοῦν τόσες χιλιάδες ἔρημα παιδιὰ στοὺς δρόμους καὶ στὸ κρύο, περιμένοντας μόνον τὴ βοήθεια τῆς τύχης.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μοιάζω μὲ κεῖνο τὸ παιδί
Πού μόνο ὡς τὸν παρὰ τῆς,
Στὴ θλίψη του ἔγραψ' ἕνα γράμμα
Μ' ἀντρέσ' ἀπλή: Μὰ μὲ ἀ, Πὰ ρίσι.

Ἰσως κι' ἐγὼ μακριὰ εἶμαι μόνος
Ἀπ' τοσους δὲ νὰ μάγαποῦνε
Τὸ γράμμα μου ἔρριξε στὴν τύχη—
Οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτὸ ἄς νοιαστοῦνε.

Γιὰ τρυφερὲς γλυκὲς ὑπάρξεις
Πού κἂν δὲν ἔχω τὸ νομὶ τους,
Ἐγραψ' αὐτὰ τὰ τραγουδάκια
Ἰσως θὰ τὰ αἰστανθεῖ καμὶ τους!

Τὴν ἀδολὴ σ' αὐτὰ ἀντιγράφω
Καὶ θλιβερὴ καρδιά μου ἀνάμια.
Ἐγραψε τὸ παιδί: Μὰ μὲ ἀ,
Πὰ ρίσι... μὰ νὰ πῆς τὸ γράμμα;

(M. Magre)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νορμπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ καθὼς ὁ ἀέρας ἐμπαινε μὲ φοβερὸ θόρυβο μέσα στὴ μάζα τοῦ μετᾶλλου, πεταγόταν ἕνα λαμπρὸ πυροτέχνημα ἀπὸ σπίθες πού εἶχαν τὰ πιὸ διαφορετικὰ χρώματα, κι' ἦταν μεγάλες ἡ μικρές καὶ πετάγονταν παντοῦ. Ο ἄρκουδας ἄφησε τὸν Νίλς νὰ δῇ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θέαμα, ἔως δ' αὐτοῦ οἱ ἐργάτες τελείωσαν τὸ φύσημα καὶ τὸ γυαλιστερὸ ἀτσάλι χύθηκε ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ καζάνι σὲ ἄλλα μικρότερα. Στὸν Νίλς ὅλα αὐτὰ φαινόταν ἐκεῖ τελείως ἀπορροφημένος ἀπ' αὐτὸ πού ἔδλεπε καὶ εἶχε σχεδὸν ξεχάσει πὼς βρισκόταν στὰ νύχια μιᾶς ἄρκουδας.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν φοβοῦνται οὔτε τὸ κρύο οὔτε τις φλόγες, σκέφθηκε.

— Αὐτὸ πού βλέπεις, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα, γίνονται ἐδῶ νύχτα καὶ ἡμέρα, εἶπε ὁ ἄρκουδας. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ὅτι δὲν μπορεί κανεὶς νὰ τὸ ὑποφέρει περισσότερο. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι χαρούμενος πού θα μπορέσω νὰ δώσω ἕνα τέλος.

— Τί τέλος θὰ δώσης; ρώτησε ὁ Νίλς.

— Νά, θὰ σὲ παρακάλεσω ἐσένα νὰ βάλῃς φωτιά σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἔτσι θὰ λείψῃ αὐτὴ ἡ φασαρία καὶ θὰ μπορέσω νὰ μείνω στὴν πτρίδα μου.

Ο Νίλς ἐνοίωσε μιὰν ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ὡστε γι' αὐτὸ τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ ὁ ἄρκουδας;

— Ἄν βάλῃς φωτιά στὸ ἐργοστάσιο, τότε θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή. Ἄν ὅμως δὲν κάνῃς, ὅτι θέλω, τότε εἶσαι χαμένος.

Τὸ ἐργοστάσιο ἐκεῖνο ἦταν ὅλο χτισμένο μὲ μεγάλες πέτρες καὶ ὁ Νίλς σκέφθηκε, ὅτι ὁ ἄρκουδας μπορούσε νὰ τὸν διατάξῃ ὅσο ἤθελε, μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ βάλῃ φωτιά σ' ἕνα τέτοιο στερεὸ κτίριο. Ὑστερὰ ὅμως εἶδε, ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀδύνατο ὅσο νόμιζε. Δίπλα του ἦταν ἕνας σωρὸς μὲ ἄχυρα καὶ πλαναροῦδια πού θὰ ἀνάβαν ἀμέσως. Κοντὰ σ' αὐτὰ ἦταν κάμποσα μεγάλα δοκάρια πού ἀκουμποῦσαν σ' ἕνα σωρὸ κάρβουνα. Τὰ κάρβουνα ὅμως στηριζόνταν πάνω στὸν τοῖχο τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐφθάναν ὡς τὴ σκεπή. Κι' ἂν ἐπαιναν αὐτὰ φωτιά, θὰ ἐπαινε κι' ὅλο τὸ κτίριο. Ὅτι μπορούσε νὰ καῇ, θὰ ἀνάβε, οἱ τοῖχοι θὰ ράγιζαν ἀπὸ τὴ ζέστη κι' οἱ μηχανές θὰ καταστρέφονταν, καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς κι' οἱ ἄνθρωποι.

— Λοιπόν θὰ τὸ κάνεις ἢ δὲν θὰ τὸ κάνεις; ρώτησε ὁ ἄρκουδας.

Ο Νίλς ἤξερε ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔκανε.

— Αὐτοῦ ἔτρεξε ὁ ἄρκουδας κάμποσο

Ἀλλὰ ἂν ἔλεγε ὅχι, τὰ πόδια τῆς ἄρκουδας θὰ τὸν ἔλυωναν. Γι' αὐτὸ ἀπάντησε:

— Πρέπει πρῶτα νὰ σκεφθῶ λιγάκι.

— Καλὰ, σκέψου, εἶπε ἡ ἄρκουδα. Ἀλλὰ ἄκουσε πρῶτα νὰ σοῦ πῶ κάτι. Τὸ αἶδερὸ εἶναι πού δίνει στοὺς ἄνθρώπους τόση δύναμη, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μᾶς σκοτώνουν καὶ νὰ μᾶς καταστρέφουν.

Ο Νίλς ἤθελε νὰ βρῇ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς ἄρκουδας, ἀλλ' ὁ φόβος του ἦταν τέτοιος, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ συγκεντρώσῃ τις σκέψεις του. Κι' ἐπειτα συλλογίζονταν τὰ λόγια τοῦ ἄρκουδας. Τὸ αἶδερὸ ἦταν ἐκεῖνο πού ἔδινε τόση δύναμη στοὺς ἄνθρώπους. Καὶ πὼς μπορούσε αὐτός, ἕνας ἄνθρωπος, νὰ καταστρέψῃ τοὺς ὁμοίους του;

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ ἄρκουδας. Θὰ τὸ κάνῃς ἢ ὅχι;

Ο Νίλς πέρασε τὸ χέρι του ἀπ' τὸ μέτωπό του. Δὲν εἶχε βρεῖ κανέναν τρόπο γιὰ νὰ σωθῇ, ἀλλὰ ἕνα ἐγκλημα δὲν θὰ ἔκανε ποτέ του.

— Ὅχι, εἶπε σταθερά.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ὁ ἄρκουδας τὸν πῆρε περισσότερο μὲ τὸ πόδι του.

— Θὰ χάσης τὴ ζωή σου, εἶπε στὸν Νίλς.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἐκεῖνος καὶ κοίταξε τὸν ἄρκουδα στὰ μάτια.

Ο ἄρκουδας πῆρε τὸν Νίλς ὁλοένα καὶ περισσότερο. Αὐτὸ πονοῦσε πολὺ κι' ὁ Νίλς ἐνοίωσε τὰ δάκρυα στὰ μάτια του, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε λέξη.

— Καλὰ, ἕνα, δύο, τρ... εἶπε ὁ ἄρκουδας καὶ σήκωσε λιγάκι τὸ πόδι του, νομίζοντας ὅτι στὸ τέλος ὁ Νίλς θὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ Νίλς ἄκουσε ἕνα θόρυβο κοντὰ του, καὶ μόλις δυὸ βήματα μακρότερα εἶδε νὰ γυαλίζῃ ἡ κἀνήν ἐνδὸς ντουφεκιοῦ. Κι' αὐτὸς κι' ὁ ἄρκουδας ἦταν ἀφοσιωμένοι στὰ δικὰ τους πράγματα καὶ ἄν εἶχαν προσέξει ὅτι ἕνας ἄνθρωπος τοὺς εἶχε πλησιάζει.

— Ἀρκουδα τρέξε, φύγε! φώναξε ὁ Νίλς. Δὲν ἄκουσες; Κάποιος σήκωσε τὸν κόκκορα ἐνδὸς ντουφεκιοῦ.

Σὰν ἀστραπὴ πῆδησε ὁ ἄρκουδας μακριὰ, πρόφτασε ὅμως ν' ἄρπάξῃ τὸν Νίλς ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Δυὸ, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ πῖσω, ἀλλὰ οἱ σφαῖρες σφύριξαν στ' αὐτιά του χωρὶς νὰ τὸν πληγώσουν.

Ἐνῶ ὁ Νίλς κρεμόταν ἔτσι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἄρκουδα, συλλογίζονταν ὅτι ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε κάνει μεγαλύτερη κουταμάρα. Ἄν δὲν μιλοῦσε, ἡ ἄρκουδα θὰ εἶχε σκοτωθεῖ καὶ ἂν εἶχε γλυτώσει τὴ ζωὴ του. Ἀλλὰ ἦταν τόσο συνειθισμένος νὰ βοηθῇ τὰ ζῶα, πού δὲν ἔκανε χωρὶς νὰ τὸ θέλει.

Ἀφοῦ ἔτρεξε ὁ ἄρκουδας κάμποσο

μέσ' στὸ δάσος, ὑστερα στάθηκε κι' ἀκούμπησε τὸν Νίλς κάτω.

— Σ' εὐχαριστῶ μικρὲ, τοῦ εἶπε. Ἄν δὲν ἦσουν ἐσύ, οἱ σφαῖρες θὰ μὲ πετύχαιναν καλύτερα. Γι' αὐτὸ εἶσαι ἐλεύθερος.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔφυγε τρέχοντας, γιατί νόμιζε ὅτι ἄκουγε τοὺς ἄνθρώπους καὶ τὰ σκυλιὰ πού τὸν κυνηγοῦσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Τὸ καινούριο μαντρόσκυλο

1-2 Μαΐου

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔδρεχε παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦσαν οἱ ἀγριόχηνες. Ο οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ βαρεῖα σύννεφα, ὁ ἀνεμὸς οὐρλιάζε, καὶ ἔδρε-

χε μὲ τὸ τουλούμι. Κι' οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ βροχὴ ἦταν χρήσιμη κι' ἀπαραίτητη γιὰ τὴν γῆ, ἀλλὰ μολαταῦτα τοὺς φαινόταν ἀνυπόφορη.

Ἀφοῦ ὅμως ἔδρεξε μιὰ μέρα ὁλόκληρη, τὰ χιόνια ἀπ' τὰ βουνὰ κι' ἀπὸ τὰ δάση ἄρχισαν νὰ λιώνουν τελειωτικά, κι' οἱ χεῖμαρροι γέμισαν μὲ νερό. Ὅλα τὰ ρεμματάκια, τὰ ρυάκια, οἱ πηγὲς ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ κάτω, ποσπαθώντας νὰ βροῦν μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ βγοῦν στὴ θάλασσα. Ὅλοι ὅμως οἱ ποταμοὶ πού ἔτρεχαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Σουηδίας, χύνονταν μὲς στὴν λίμνη Μαίλαρ.

(Ἀκολουθεῖ)

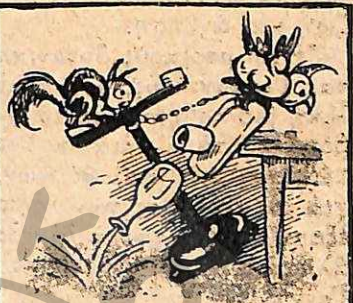
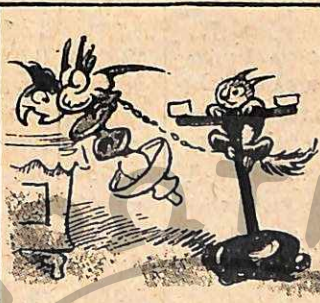
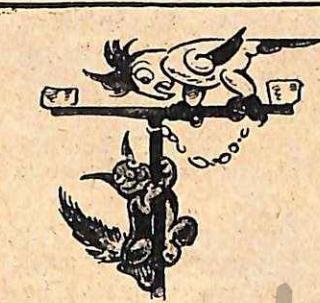
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η.

Ο σκύουρος ἐξακολουθεῖ τὴν ἐξωφρενικὴν τροχάλα του μέσα στὸ σπίτι. Ἀπὸ τὴν κουζίνα, βρίσκεται εὐθὺς στὴν κἀμαρα τῆς κυρίας Εὐλαλίας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, περνώντας, ἀναποδογυρίζει τὸ καλαμάρι τοῦ γραφείου τῆς, πού τῆς κάνει θάλασσα—μαύρη θάλασσα,—τὰ χαρτιά τῆς καὶ τὸ χαλί. Ἀπὸ κεῖ τρέχει στὸ «ξύλο» τοῦ Κοκοῦ. Ο Κοκὸς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος παπαγάλος τῆς θείας Εὐλαλίας.

Ὁλημέρα στέκεται ἡ κουνιέται στὸ «ξύλο» του, δεμένος ὅμως μὲ μιὰν ἀλυσίδα ἀπ' τὸ πόδι, ἀνάμεσα στὰ δύο κουπάκια πού ἔχουν τὸ φαί του καὶ τὸ νερό του.

Ο σκύουρος βοί-

σκει αὐτὸ τὸ ἀψηλὸ

ξύλο καλὸ γιὰ καταφύγιο. Καὶ σκαρφώνει... Ο Κοκὸς, πού πρῶτη του φορὰ βλέπει τέτοιο ζῶο,—γάτα εἶναι; σκύλος εἶναι;—βγάζει τις φωνές καὶ πετᾷ τρομαγμένος. Μὰ καθὼς εἶναι δεμένος ἀπὸ τὸ πόδι, παίρνει μαζί του καὶ ξύλο καὶ σκύουρο κι' ὅλα!

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ κἀμαρα τῆς θείας Εὐλαλίας γίνεται «γῆς Μαδιάμ»! Ἀναποδογυρίζεται τὸ τραπέζι μὲ τὴ μοτίλιν καὶ τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ. Πάει καὶ ὁ καθρέφτης τῆς τουαλέτας. Πάει καὶ τὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου. Ὅλα τὰ συνεπαίρνει τὸ ξύλο τοῦ παπαγάλου μὲ τὸ σκύουρο.

Οἱ ἀλυσίδες ὅμως τῶν βαριδιῶν τοῦ ρολοιοῦ μπλέκονται μὲ τὴν ἀλυσίδα τοῦ παπαγάλου, ὁ παπαγάλος πέφτει χάμω, τὸ ξύλο πέφτει ἀπὸ πάνω του, κι' ὁ σκύουρος κρατιέται ὅπως μπορεί πάνω στὸ ξύλο.

Κι' ὅλοι φωνάζουν: «Ὁ παπαγάλος, ὁ σκύουρος καὶ... τὸ ρολοὶ ἀκόμα, πού ἐκεῖνη τὴ στιγμή τῆς καταστροφῆς τοῦ ἦρθε νὰ χτυπήσῃ τις ὥρες!»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΙΚΡΑΛΛΙΔΑ

Αγαπητοί μου,

Ο παλιό κι' άξεχαστό μας Κεν τρέ, ο πολὺς κατόπι Σταμ. Σταμ., μου έστειλε από τὰ Βοδενά όπου μένει τώρα, ένα γράμμα. Μιλεῖ γιὰ πράγματα πού σ' ας ενδιαφέρουν. Κι' άντί νά σ' ας γράψω ἐγὼ σήμερα ἐν' ἄλλο, τὸ ἀντιγράψω ἐδῶ δόλκερο.

Βοδενά, 21 Ιανουαρίου 1928
Φίλτατε,

Ζῶ, ἀπὸ καιροῦ, σὲ μιὰ ἐρημιὰ ἐδῶ τῶν Βοδενῶν, πολὺ ἔξω τῆς πόλεως, σ' ἓνα μεγάλο κτῆμα, ἔχοντας συντροφιά τὴν φύση, τὸν Θεό, τὰ χόρτα, τὰ λουλούδια, τὰ βότανα καὶ τὴν μεγάλη, τῶν ἀπομέρων, σιωπή.

Εἶμαι μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού λέγονται πολιτισμένοι. Καταγίνονται ἐρασιτεχνικῶς εἰς τὴν κηπουρικὴν καὶ τὴν βοτανικὴν, καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην πού αἰσθάνονται, ὅταν βλέπω τὰ τρυφερά φύτρα νὰ ξεπετιῶνται ἀπὸ τὴν γῆ, ἢ τίς καρδιές τῶν φυτικῶν νὰ φουσκώνουν γεμάτες νεότητά, ζωὴ καὶ ἀνθήση.

Ἐχῶ μερικoὺς βοτανικοὺς ἀντλανταὺς Γερμανικοὺς, μιὰ πολὺ καλὴ Γαλλικὴ βιβλιοθήκη γιὰ τὰ χόρτα καὶ τὰ βότανα, τὰ κλαριά καὶ τὴν χλωρίδα τῶν κάμπων καὶ βουνῶν, καθὼς καὶ γιὰ τίς δουλειές τῶν κήπων καὶ τῶν ἔσοχῶν. Ἑλληνικὰ δὲν βρῆκα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ «Φυτολογικὸ Λεξικόν» τοῦ Γενναδίου.

Ἐρῶ καὶ τὴν γλώσσα τοῦ τόπου κι' ἔτσι κατόρθωσα κι' ἔμαθα ὅχι μόνο τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν θεραπευτικὴ δύναμη κάθε φυτοῦ, καὶ τὴν ἱστορία ἢ τὸ παραμυθάκι τῆς ζωῆς του.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ ποιά τρυφερὴ παράδοση περιέβαλλε ὁ λαὸς κάθε χορταράκι ἢ λουλούδι τοῦ βουνοῦ!

Μέσα σ' αὐτές μου τίς ἀσχολίες, εἶδα τὴ συζήτησιν πού ἔγινε στὴ «Διάπλασι» γιὰ τὴν «Μολοίστρα».

Οἱ εἰδικοί τῆς «Μεγάλης Ἑλλάδος» δὲν ἔχουν δίκιο.

Τὴν «Μολοίστρα», (ὅπως τὴν λέτε σεις), δὲν τὴν κάνει «ἓνα εἶδος ραδικιοῦ», ἀλλὰ ἡ γνωστὴ σ' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα «πικραλλίδα», μὲ τὰ κίτρινα θυσσανωτὰ λουλούδια τῆς, ὅταν γεράσουν καὶ γίνουν μικρὲς λευκὲς τουλούπες σποροφόρες, πού τίς πέρνει ὁ ἀνεμὸς καὶ τίς σκορπίζει σὲ βουνὰ καὶ σὲ λαγκαθία. Οἱ Γάλλοι τὴν πικραλλίδα τὴν λένε «πισσενλί».

Μικρὲς «μολοίστρες» (ὡς τίς πῶ κι'

ἐγὼ ἔτσι) βγάζει καὶ τὸ λουλούδι τοῦ ζωχιοῦ (τὸ ζῶχι - τοῦ ζωχιοῦ) καὶ πολὺ ἄλλα χόρτα, ὅπως καὶ τὸ «χοιροδότανο», πού τὸ κάνουν σαλάτα, μαζί μὲ ἄλλα ἀγριολάχανα, καὶ τὸ τρώνε στὴν Παλιὰ Ἑλλάδα.

Σκοπὸς ὅμως τῆς παρούσης μου εἶναι, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συζητήσεως αὐτῆς, νὰ σ' ας διηγηθῶ μιὰ ὥρα παρὰδοση πού ἔχει ὁ λαὸς ἐδῶ γιὰ τὴν πικραλλίδα, τὰ κίτρινα λουλούδια τῆς καὶ τὴν «μολοίστρα» τῆς, πού ἐδῶ τὴν λένε «μπάμπω», δηλαδὴ «γριά».

Τὴν «πικραλλίδα», ἐδῶ τὴν λένε «γχορτσάνα τρίδα» (πικραμένο βότανο) καὶ λένε ὅτι αὐτὴ ἦταν μιὰ καλὴ καὶ πονετικὴ γριά, φτωχὴ ὥσάν τὸ βούρλο στὴν ἐρημιὰ. Εἶχε κάτασπρα μαλλιά, πράσινη ποδιά κι' ἦταν σκεπασμένη μὲ ἓνα σάλι κατακίτρινο, πού ἦταν τὸ μοναδικὸ καλοκαιρινὸ καὶ χειμωνιάτικο φόρεμά τῆς καὶ τῆς φτώχειας τῆς στολίδι.

Ὅταν σταυρώσαν τὸ Χριστό, αὐτὴ, σὰν εἶδε τὴ Παναγία, τὴ μητέρα του, νὰ κλαίῃ, ἔτρεξε κοντὰ τῆς, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τὰ δάκρυα τῆς πικραμένης μάνας ἔτρεχαν ἀπάνω στὸ κίτρινο μαντήλι τῆς καὶ τὴν πράσινη ποδιά τῆς, καὶ ἡ καλὴ ἢ «Πικραλλίδα» τὰ ἐμάζεψε, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὴ γῆ καὶ πατηθοῦνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ τόσα πολλὰ ἦσαν τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας, πού ἡ φτωχὴ γριούλα μούσκεψε, κι' ἀρρώστησε, κι' ἔπεσε νὰ πεθάνῃ.

Ἡ Παρθένα ὅμως, μόλις εἶδε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς φτωχῆς αὐτῆς γριούλας, δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ πεθάνῃ, παρὰ τὴν ἔκανε ἓνα πράσινο χορτάρι τῶν ἀγρῶν, πού βγάζει ἀπ' τὴν καλὴν καρδιά του, λουλούδια ὁλες τίς ἡμέρες καὶ τίς ἐποχές, χρυσῶπά, σὰν τὸ κίτρινο τὸ σάλι τῆς, καὶ τουφωτὰ, σὰν τὰ κρόσια ὅπου τὸ στόλιζαν.

Καὶ σὰν γερνᾶνε τὰ λουλούδια αὐτά, ἢ Παναγιά δὲν ἄφησε, πάλι, τὸ ἄθωο χορτάρι νὰ πεθάνῃ... Γίνεται πὸ κάθε ἓνα τους μιὰ «μπάμπω», ἓνα κεφάλι. Μὰ τὰ γερατεῖα αὐτὰ δὲν προσμένουν τὸ θάνατο, ἀλλὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀνάστασιν. Διέταξε ἡ Παναγία τοὺς ἀνέμους νὰ πέρνουν ἀπαλὰ καὶ μαλακὰ, τοῦφα - τοῦφα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς καλῆς αὐτῆς γριούλας καὶ νὰ τὴν φέρνουν μακριὰ γιὰ νὰ φυτρώσουν παντοῦ μιὰ νέα νεότητά, νέα ζωὴ, καὶ νὰ στολίσουν τὴ γῆ ἀπὸ τὰ χρυσὰ κρόσια τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ ζωηρὰ πράσινα τῆς Πικραλλίδας φύλλα.

Οἱ χωρικοὶ ἀκόμα λένε, ἐπεὶ τὴν τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ γυμνίζουσι στὸν ἥλιο, πὼς εἶναι βρεγμένα ἀκόμα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας, γιὰ

τοῦτο ἀποφεύγουν νὰ τὸ ποτίσουν...

Κ' ἀκόμα πὼς, ἐπεὶ τὴν ποτίστηκε μὲ τὸν πόνο τῆς Παρθένας, τῆς Δέσποινας τὰ δάκρυα, γιὰ τοῦτο διατήρησε ἑλὴν τὴν πίκρα τῆς Μάνας τοῦ Χριστοῦ στὴ γεύση του...

Ἄν κανεὶς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου τῆς «Διαπλάσεως» ἔχει τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλῃ ὀνόματα φυτῶν, ὅπως τὰ λέν στὸν τόπο του, καὶ μέσα στὸ φάκελλο ἓνα φύλλο ἢ ἓνα λουλούδι τοῦ φυτοῦ, γιὰ νὰ τὰ γνωρίσω, ὅχι μόνο θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ θὰ τοῦ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω σὲ ὅ,τι δύναμαι καὶ μοῦ ζητήσῃ.

Μὲ ἀγάπην κι' ἀφοσίωσιν

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς,
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ πλοίαρχος Γκάρνερ εἶχε πεῖ ὅτι θὰ ἐπιβιβάζονταν τὴ στιγμὴ πού τὸ Σλώγι θὰ ἐσαλπάρει. Ὅστε μονάχα ὁ πιλότος κι' ὁ μικρὸς μοῦτσος ὑποδέχθησαν τὸν Δόνιφάν καὶ τοὺς συμμαθητές του.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ τὰ παιδιὰ πλάγιασαν στὶς καμπίνες, σκέφθηκε κι' ὁ πιλότος πὼς μπορούσε νὰ βγῇ, γιὰ νὰ νταμώσῃ τοὺς ἄλλους ναῦτες σὲ καμμιὰ ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ. Βγῆκε πραγματικῶς, τοὺς βρῆκε κι' ἔμεινε μαζί τους ὡς τὰ μεσάνυχτα. Στὸ ἀναμεταξύ, κατέδρασε κι' ὁ μοῦτσος στὸ πόστο του νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ τί συνέβη ἐνῶ τὰ παιδιὰ κοιμόνταν; Πιθανότατα, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτὲ κανένας. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὰ πικραμένα πού κρατοῦσαν τὸ πλοῖο δεμένον στὸ λιμενοδράχλιον, λύθηκαν, εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια, εἴτε ἀπὸ κακοβουλία...

Σκοτάδι πυκνὸ βροσίλευε στὴ θάλασσα, ὁ ἀπὸγειος ἀνεμὸς φυσοῦσε σφοδρὸς καὶ τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὀλοταχῶς σ' ἀνοιχτά, ἔξω κι' ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι!

Ὅταν ξύπνησε ὁ μοῦτσος, αἰσθάνθηκε τὸ κοῦνημα τοῦ πλοίου, ἀπόρησε πολὺ γι' αὐτό, — δὲν ἦταν πιά δεμένο; — κι' ἀνέβηκε γρήγορα - γρήγορα στὸ κατὰστρωμα. Ἐκεῖ βεβαιώθηκε ὅτι τὸ Σλώγι, πικραμένο ἀπὸ τὰ κύματα, ἔπλεε μονάχο του!

Τρομαγμένοι, ὁ μοῦτσος ἔδραλε τίς φωνὲς κι' ἀμέσως ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφάν κι' ἄλλοι ἀναπήδησαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους φωνάζοντας βοήθεια.

Τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ δὲν ἔδλεπαν πιά τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ, γιὰ τὸ πλοῖο εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἑστία μίλλια.

Στὴν ἀρχή, κατὰ συμβουλή τοῦ Μπριάν πού τὴν ἐπιδοκίμασε καὶ ὁ μοῦτσος, τὰ παιδιὰ προσπάθησαν νὰ δέσουν ἓνα πανί σὲ τρόπο ὥστε νὰ γυρίσουν στὸ λιμάνι. Ἀλλὰ τὰ κατάφεραν τόσο ἄσχημα, — ἔ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολὴ δουλειά, — ὥστε τὸ πλοῖο, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ, ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ μπροστὰ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα ταχύτητα. Καὶ σὲ λίγο βρισκόταν πολλὰ μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

Φαντάζεται καθένας τὴ δεινὴ θέσιν τῶν παιδιῶν. Καμμιὰ βοήθεια δὲν περιμέναν πιά ἀπὸ τὴν ξηρά. Κι' ἂν ἀκόμα ξεκινούσε κανένα ἄλλο πλοῖο ἀπὸ τὸ λιμάνι, θὰ περνοῦσαν πολλὲς ὥρες γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ Σλώγι· κι' ἔπειτα, πὼς θὰ τῷ ἔλεπε μέσα στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι; Αὐτὸ δὲν ἔβλεπαν εὐκολο οὔτε ὅταν θὰ ξημέρωνε. Ὁ ὠκεανὸς εἶναι τόσο μεγάλος!

Τὰ παιδιὰ, μονάχα, θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν τίποτε γιὰ τὴ σωτηρίαν τους;

Μιὰ μόνο ἐλπίδα ἔμενε: νὰ παντήσουν κανένα πλοῖο πού νὰ διευθύνεται πρὸς τὴ Νέα Ζηλανδία. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ, ὁ Μόκος σήκωσε ἓνα φανάρι στὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ.

Τὰ μικρότερα παιδιὰ, ἐπειδὴ ὁ θόρυβος δὲν τὰ εἶχε ξυπνήσει, οἱ μεγάλοι ἔκριναν καλὸ νὰ τάφήσουν νὰ κοιμούνται. Γιατὶ ἂν ἦταν ξυπνά, θὰ ἔφερναν μεγάλο ἐμπόδιο μὲ τὸ φόβο καὶ τὰ κλάματα τους.

Ὅσο πολλὲς καὶ μεγάλες προσπάθειες ἔγιναν γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ πλοῖο στὴν εὐθεία τοῦ κάκου ὅμως, γιὰτὶ κάθε τόσο ξέφευγε κι' ἔκλινε πρὸς τὰ ανατολικά.

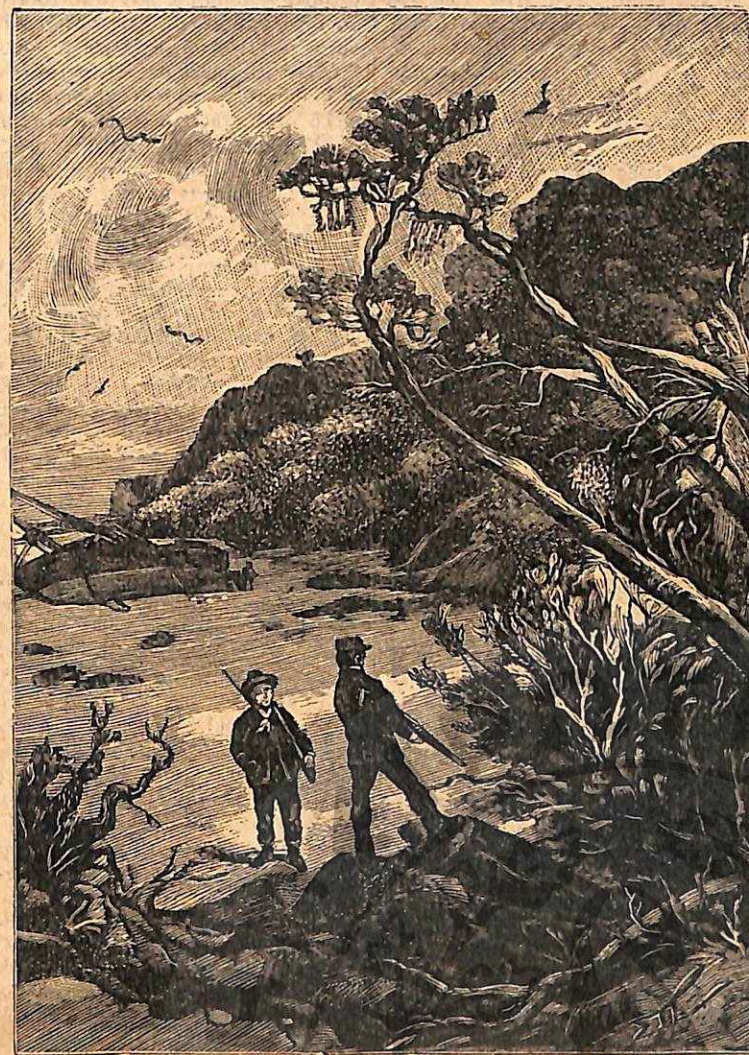
Ἀξαφνὰ, σὲ ἀπόστασιν δυὸ - τριῶν μιλίων, φάνηκε φῶς. Ἦταν φῶς ἄσπρο στὴν κορυφὴ καταρτιοῦ, σημάδι πλοίου πού ταξίδευε. Σὲ λίγο φάνηκαν ἄλλα δυὸ φῶτα, ἓνα κόκκινο κι' ἓνα πράσινο. Κι' ἐπεὶ καὶ τὰ δυὸ φαινόνταν μαζί, ἦταν σημάδι πὼς τὸ πλοῖο ἐρχόταν ἴσια πρὸς τὸ Σλώγι.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν. Ὁ θόρυβος τῶν φοβερῶν κυμάτων, ὁ κρότος τῆς μηχανῆς τοῦ ἄλλου πλοίου καὶ τὸ μουγκρὸ τοῦ ἀνέμου σκέπαζαν κι' ἐπινγαν

τίς φωνὲς τῶν δυστυχισμένων παιδιῶν.

Θὰ πῆτε: Καλὰ δὲν τοὺς ἀκούγαν, δὲν ἔδλεπαν ὅμως τὸ φανάρι στὴν κορυφὴ τοῦ καταρτιοῦ; Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς φανάρι δὲν ὑπῆρχε πιά. Ὁ ἀνεμὸς τὸ εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ καὶ τὸ εἶχε ρίξει στὴ θάλασσα.

Ἔτσι τὸ Σλώγι, σκοτεινὸ, δὲν φαινόταν μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῷ ἄλλο πλοῖο, πού ἐρχόταν μὲ ταχύτητα δώδεκα μιλίων τὴν ὥρα, ἔπεσε ἀπάνω του!

«Ἐτρεξαν στὴν ἐισοδὸ τοῦ δάσους...»

Τὸ Σλώγι βέβαια θὰ βούλιαζε ἂν χτυπιόταν ἀπὸ τὸ πλάι· ἀλλὰ ἡ σύγκρουση ἔγινε μόνο στὴν πρύμνη καὶ δὲν προξένησε ζημιὰ παρὰ στὸν ἄδρακα τοῦ πλοίου μὲ τὴν ἐπιγραφή. Οὔτε τὸ βαπόρι, φυσικὰ, ἔπαθε τίποτα. Κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Πολλὲς φορές, οἱ πλοίαρχοι δὲν σκοτίζονται νὰ βοηθήσουν ἓνα πλοῖο πού τὸ τρακάρησαν. Κι' ἡ ἀδιαφορία τους εἶναι βέβαια ἐγκληματικὴ κι' ἀσυγχώρητη. Στὴν περίστασιν αὐτὴ ὅμως, τὸ πιθανότερο εἶναι πὼς δὲν κατάλαβαν ἀπὸ τὸ βαπόρι τὴ σύγκρουσιν μ' ἓνα ἐλαφρὸ ἱστιοφόρο σὰν τὸ Σλώγι,

πού οὔτε καν τὸ εἶδαν μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Τὸ Σλώγι, μετὰ τὴν σύγκρουση, ἐξακολούθησε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ κύματα κι' ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ. Κι' ὅταν ξημέρωσε, βρέθηκε μέσα σὲ μιὰν ἀπειραντὴ ἐρημιὰ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ ἦταν ἐρημο, γιὰτὶ τὰ πλοῖα πού πήγαιναν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Αὐστράλια ἢ, ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν Αὐστράλια στὴν Ἀμερικὴ, ἀκολουθοῦσαν τότε ἄλλο δρόμο, μεσημερινότερα ἢ βορειότερα κατὰ προτίμησιν.

Γι' αὐτὸ τὸ Σλώγι δὲν ἀπάντησε ἄλλο πλοῖο.

Κι' ἦλθε πάλι ἡ νύχτα, χειρότερη ἀπὸ τὴν ἡμέρα· γιὰτὶ ναὶ μὲν ὁ ἀνεμὸς ἔπαυε κατὰ διαλείμματα, ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ πνέῃ πάντα ἀπὸ τὰ δυτικά. Πόσο θὰ βαστούσε αὐτὸ τὸ κακό, οὔτε ὁ Μπριάν μπορούσε νὰ φαντασθῇ, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν, μὲ διαφόρους χειρισμούς, νὰ κάμουν τὸ πλοῖο νὰ γυρίσῃ πρὸς τὴ Νέα Ζηλανδία. Οὔτε τίς ἀπαιτούμενες γνώσεις εἶχαν, οὔτε καὶ τίς δυνάμεις νὰ προσθέσουν πανιά. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Μπριάν, μὲ τίς λίγες γνώσεις πού εἶχε, κατόρθωνε ἐπωσδῆποτε νὰ κρατῇ τὸ πλοῖο στὴν εὐθεία. Καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα εἶχ' ἐπιβληθῇ στὰ ἄλλα παιδιὰ, καὶ στὸν Δόνιφάν ἀκόμα. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Τὸ Σλώγι δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ φεύγῃ, νὰπομακρυνεῖται, νὰ χάνεται...

Ὁ Μπριάν, αὐπνός νύχτα μέρα, δὲν παραμέλησε οὔτε νὰ ρίξῃ στὴ θάλασσα μποτίλλιες, πού εἶχαν μέσα σημεῖωμα γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ Σλώγι. Δὲν ἐλπίζε βέ-

βαια μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτό, τὸ ἔκανε ὅμως γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχία τὴ συνείδησίν του πὼς ἔκανε ὅ,τι μπορούσε. Τὶ ἀπέγινε τὸ ἀκυβέρνητο πλοῖο, τὸ ξέρουμε πιά: Σὲ λίγες ἡμέρες σηκώθηκε μιὰ μεγάλη καὶ φοβερὴ τρικυμία πού βρόσταξε δυὸ ἐβδομάδες. Τὸ Σλώγι, ἀφοῦ χίλιες φορές κινδύνευσε νὰ καταστρεφθῇ, ἐπιτέλους ἐκάθησε σὲ μιὰν ἀγνωστὴ γῆ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ποιά θὰ ἦταν τώρα ἡ τύχη τῶν μικρῶν ναυαγῶν; Ἀπὸ ποῦ θὰ τοὺς ἐρχόταν βοήθεια;

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

